

Arrest

nr. 110 793 van 26 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. COPINSCHI en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Khasavyurt (Dagestan) en woont in het dorp Dutsji (district Novolak in Dagestan). U bent getrouwd met G.M. met wie u vier kinderen heeft: Z.M. (O.V. X), A.M. (O.V. X), A.M. (O.V. X) en de meerderjarige U.M. (O.V. X). U bent de zus van I.M. (O.V. X) en van Is.M. (O.V. X).

Uw man werkt als taxichauffeur in Khasavyurt. U werkt in diezelfde stad in een café. Jullie gaan op een werkdag altijd samen van jullie dorp Dutsji naar de stad en terug. Op 5 maart 2012 komt uw man echter niet opdagen om naar huis te gaan. U kan hem niet bereiken op zijn gsm en ook zijn collega's weten niet waar hij is. U gaat alleen naar huis. Diezelfde avond gaat u met uw schoonvader nog eens terug naar de stad om uit te zoeken waar uw man is, maar zonder resultaat.

Op 7 maart 2012 komt uw man 's morgens vroeg thuis. Nadat hij een klant vervoerd had werd hij aan een controlepost gestopt en meegenomen door gemaskerde mannen in uniform. Hij wordt ervan beschuldigd de rebellen te helpen. Hij wordt een aantal dagen vastgehouden en daarbij mishandeld. Bij zijn vrijlating krijgt hij een week bedenktijd of hij met zijn ontvoerders zal samenwerken tegen de rebellen zoals ze hem gevraagd hadden.

Op 14 maart 2012 komen mannen in uniform naar uw huis. Ze vragen naar uw man, maar u laat hen niet binnen. U zegt dat uw man in het ziekenhuis ligt (terwijl hij in werkelijkheid wel thuis was). Daarop geven ze een convocatie voor hem af en gaan weg. Sinds die dag blijven u en uw man niet meer thuis, maar bij uw schoonouders, in hetzelfde dorp.

Op 22 maart 2012 merkt u dat de mannen opnieuw aan de poort bij u thuis staan. Ze zoeken uw man, maar u zegt dat hij er niet is. Daarop gaan ze weg.

Op 30 maart 2012 vertrekt uw man van bij uw schoonouders. Hij wil zich in veiligheid brengen en trekt naar Moskou. Vanaf dat moment hoort u niets meer van hem.

Op 3 april 2012 laat uw schoonvader u weten dat men nog een tweede convocatie is komen afgeven voor uw man bij jullie thuis.

Op 15 april 2012 wordt u van op straat ontvoerd door gemaskerde mannen en meegenomen naar een onbekende plaats. U wordt aan een stoel gebonden en ondervraagd over uw man. Pas 's avonds wordt u vrijgelaten, op voorwaarde dat u binnen de week uw man aangeeft.

Uiteindelijk verlaat u Dagestan op 21 april 2012 samen met uw vier kinderen. Een buurman geeft jullie vanuit Dutsji een lift naar Gudermes (Tsjetsjenië). Daar nemen jullie de trein naar Moskou en gaan zo verder via Brest (Wit-Rusland) naar Terespol (Polen), ook met de trein.

Aangekomen in Polen op 24 april 2012 dient u een asielaanvraag in, maar zonder het resultaat daarvan af te wachten reizen jullie op 12 juni 2012 door naar België met een taxi.

Jullie komen 's anderendaags aan in België en u dient erop 19 juni 2012 een eerste asielaanvraag in. Op 10 juli 2012 beslist de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) echter dat deze aanvraag onontvankelijk is en beveelt jullie terug te keren naar Polen.

Dat doen jullie niet, en op 28 januari 2013 dient u een tweede asielaanvraag in, samen met uw dan meerderjarige zoon U.M. (voor hem is het zijn eerste aanvraag – hij is sinds zijn geboorte weliswaar zwaar gehandicapt).

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw interne Russische paspoort, de kopies van de interne Russische paspoorten van uw dochter Z.M. en uw zoon U.M., kopies van de geboorteaktes van uw dochter A.M. en uw zoon A.M., een origineel Belgisch medisch attest van uw zoon U.M. en twee originele convocaties op naam van uw man.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw kinderen bedreigd worden door de autoriteiten van uw land, meer bepaald de politie, vanwege uw man die reeds eerder was meegenomen geweest (CGVS p. 7-8). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste legt u weinig aannemelijke en incoherente verklaringen af over de **oorzaak van uw problemen**, nl. het feit dat uw man werd meegenomen en beschuldigd van hulp aan rebellen. Zo verklaart u dat hij op 5 maart 2012 werd tegengehouden aan een politiepost en meegenomen door gemaskerde mannen nadat hij een klant in zijn taxi ergens had afgezet. Hij werd daarbij beschuldigd van hulp aan rebellen (leveren van wapens en medicijnen) maar dat was volgens u niet zo. Gevraagd waarom men dan zei dat hij rebellen hielp, verklaart u 'waarschijnlijk hadden ze een zondebok nodig. Weet ik veel waarom precies hij'.

Als u daarop nogmaals gevraagd wordt waarom ze hem dan zomaar uit zijn auto zouden halen, meenemen, slaan en beschuldigen van hulp aan rebellen, verklaart u dat u het niet weet en dat ze dat gewoon deden. U weet niet of daar enige reden of aanleiding toe was (CGVS p. 9).

Als er later nogmaals gepeild wordt naar een eventuele link tussen uw man en de rebellen (meer bepaald of er een bepaalde reden of aanleiding was waardoor uw man beschuldigd werd van hulp aan rebellen), verklaart u dat er geen enkele link of aanleiding was.

Erop gewezen dat u bij uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) eerder had verklaard dat de vasthouding van uw man te maken had met de passagier die hij had vervoerd (CGVS vragenlijst 30.01.2013 p. 4 vraag 3.5), geeft u aan dat hij taxichauffeur is en veel passagiers heeft. U weet niet om welke passagier het gaat, noch naar waar hij hem vervoerd had. Of die passagier iets met de rebellen te maken had, weet u niet – u of uw man hebben ook niet geprobeerd meer te weten te komen over deze passagier noch over waarom hij meegenomen was geweest (CGVS p. 11 & p. 15). Welnu, als blijkt dat de taxirit die uw man voor deze bewuste passagier uitvoerde daadwerkelijk de

oorzaak van de problemen van uw man was (waardoor u zelf later ook problemen kreeg) zoals u op de DVZ had vermeld, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u de lift aan deze persoon spontaan vermeldt als reden of aanleiding waarom uw man beschuldigd werd van hulp aan rebellen.

Aangezien u eerst meermaals aangeeft niet te weten wat de oorzaak of aanleiding zou zijn, is dit hier niet het geval.

Meer nog, u weet over deze persoon niets meer te vertellen en verklaart dat u of uw man er zich nadien zelfs niet over geïnformeerd hebben. Als deze persoon dé oorzaak zou zijn waarom uw man beschuldigd wordt, kan toch verwacht worden dat u hierover meer probeert te weten te komen.

Dit heeft u echter nagelaten te doen, wat bijkomend de aannemelijkheid van de oorzaak van uw problemen op de helling plaatst.

Ten tweede legt u **twee convocaties neer op naam van uw man** waarmee u zijn problemen met de autoriteiten van uw land wil aantonen; hij zou aan de hand van deze documenten immers tweemaal zijn opgeroepen (documenten 5 & 6).

Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van deze documenten; wat bijgevolg uw asielrelaas verder in twijfel brengt.

De stukken vertonen vormelijke gebreken.

Zo ontbreekt op de convocatie dd. 23.03.2012 een officiële hoofding van de instantie die ze uitgaaf en de datum van uitgifte van de convocatie zelf. Het jaar van de datum van oproeping is voorgedrukt als '2011' en later in handschrift aangepast naar '2012'. In welke hoedanigheid uw man wordt opgeroepen wordt niet vermeld en de invulvakken voor de verdere oproepingsmodaliteiten blijken door elkaar te staan.

Op de tweede convocatie dd. 3.04.2012 staat het adres van uw man niet vermeld, evenmin als (op de hiertoe voorziene plaats) de naam, rang en/of functie van de persoon bij wie uw man zou hebben moeten verschijnen. Ook hier staan de oproepingsmodaliteiten door elkaar.

Op beide convocaties ontbreekt bovendien ook informatie over de afleveringswijze of de naam en handtekening van wie deze convocaties in ontvangst nam; nochtans had u verklaard dat zowel u als uw schoonvader ze persoonlijk overhandigd kregen (CGVS p. 10).

Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties (respectievelijk MVD en ROVD van Khasavyurt).

Verder dient nog gewezen te worden op een ander opvallend element aangaande deze convocaties.

Zo legt u deze stukken pas voor het eerst voor aan de Belgische asielinstanties tijdens het gehoor op het CGVS op 28 februari 2013, en niet bij uw eerste asielaanvraag op 19 juni 2012 of uw tweede asielaanvraag op 28 januari 2013.

Nochtans verklaart u dat u deze convocaties bij zich had toen u uit Dagestan vertrok (i.e. 21 april 2012).

Als deze convocaties hét begin van bewijs vormen van de problemen van uw man met de autoriteiten (waardoor u later zelf ook problemen kreeg), is het wel heel opvallend en weinig aannemelijk dat u deze bewijsstukken pas bijna een jaar na uw oorspronkelijke asielaanvraag voor het eerst aan de Belgische asielinstanties presenteert.

Uw verklaring dat u niet zou weten dat u ze moest tonen bij uw asielaanvraag en 'dat u niet wist dat ze dat nodig hadden' (CGVS p. 13), is in deze context bijzonder pover; deze convocaties zijn namelijk het enige begin van bewijs van de problemen van uw man met de autoriteiten waarover u beschikt en dus bijzonder waardevol ter staving van uw asielrelaas.

Aanvullend komt nog het volgende: uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat documenten in de Russische Federatie en de noordelijke Kaukasus gemakkelijk kunnen worden gekocht.

Gecombineerd met de eerder aangehaalde opvallende elementen betreffende deze convocaties, kan ernstig getwijfeld worden aan de reële waarde van deze documenten en kunnen ze de onaannemelijkheid van uw verklaringen over uw asielrelaas in geen geval herstellen.

Ten derde dient gewezen te worden op een **aantal andere elementen** uit uw verklaringen die de aannemelijkheid van uw asielrelaas verder in het gedrang brengen.

Zo vertonen de autoriteiten die uw man hadden ondervraagd en hem nadien nog tweemaal opriepen opmerkelijk gedrag.

Op 5 maart 2012 werd hij aan een politiepost geboeid meegenomen en met een zak over zijn hoofd naar een onbekende plaats gebracht waar hij twee dagen werd ondervraagd en mishandeld op verdenking van hulp aan rebellen (CGVS p. 8-9).

Op 14 maart 2012 klopten ze aan de poort van uw woning; uw man bevond zich op dat moment buiten op jullie erf. Als u de poort op een kier opendoet, ziet u een man in uniform. U zegt hem dat uw man niet thuis is, maar in het ziekenhuis ligt. U krijgt een convocatie waarop staat dat uw man zich op 23 maart 2012 moet melden (CGVS p. 10).

Op 22 maart 2012 wordt u op straat aan uw huis aangesproken en gevraagd waar uw man is. Als u zegt dat u het niet weet, zeggen ze 'weet hij wel dat hij zich moest melden' – daarna gaan ze weg (CGVS p. 13).

Op 3 april 2012 komen ze nogmaals bij u thuis langs en daar neemt uw schoonvader een tweede convocatie voor uw man in ontvangst; opnieuw vragen ze naar uw man. U verklaart niet te weten of ze na hun eerste bezoek in het ziekenhuis waren geweest om uw man te vinden (want dat had u de mannen toch wijsgemaakt: 'dat weet ik niet. Ze vroegen ook niet in welk ziekenhuis', CGVS p. 12). Welnu, als de autoriteiten uw man effectief verdachten van betrokkenheid bij rebellen, hem daartoe twee dagen vasthielden en folterden, is het weinig aannemelijk dat ze later zomaar zouden voortgaan op de valse verklaringen van familieleden bij het op zoek gaan naar de verdachte in kwestie en zelfs niet vragen in welk ziekenhuis hij zich dan wel zou bevinden; zeker gelet op de algemene context in uw land waarbij de autoriteiten zich bijzonder hard opstellen tegen elke vorm van rebellie en verzet of tegen wie daarbij betrokken zou zijn.

Bovendien is het heel opvallend dat ze nog voor het moment van zijn oproeping (i.e. 22.03.2012) zouden langskomen om zich ervan te vergewissen waarom hij zich niet was komen melden (i.e. op 23.03.2012); op dat moment konden zij immers nog niet weten dat hij 's anderendaags niet zou opdagen.

Deze onlogische tijdsindeling draagt allerm minst bij tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Verder verklaart u dat uw zoon U.M. sinds zijn zevende of achtste (dus vanaf 2001 of 2002) een invaliditeitsuitkering kreeg uitbetaald door het pensioenfonds vanwege zijn handicap. U ontving deze steun tot en met jullie vertrek uit Dagestan (i.e. april 2012) (CGVS p. 5-6).

Het is echter weinig denkbaar dat de autoriteiten van een land een gezochte (vermeende) rebel nog zouden blijven financieel steunen in de vorm van een uitkering aan diens zoon nadat ze reeds actief naar hem op zoek waren gegaan.

Daarnaast dient nog gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen bij de verschillende asielinstanties in verband met het eerste bezoek aan jullie thuis aangaande uw man. Zo verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) 'enkele dagen later zag ik dat militairen naast ons huis stopten. Ik zei tegen mijn man dat hij via de achterdeur moest wegvlugten naar zijn ouders. Ze informeerden naar mijn man en lieten een convocatie achter. Mijn man bleef ondergedoken bij zijn ouders' (CGVS vragenlijst 30.01.2013 p. 4 vraag 3.5).

Op het CGVS echter zegt u hieromtrent dat u een auto hoorde stoppen en dat er aan de poort werd geklopt. Hoewel uw man op dat moment thuis was (buiten op jullie domein), zei u niets aan uw man. U deed de poort wat open en kreeg zo van een man in uniform te horen dat ze op zoek waren naar uw man.

Nadat u zei dat hij in het ziekenhuis was, kreeg u een convocatie overhandigd. Sinds dit bezoek verbleven jullie niet meer thuis maar gingen bij uw schoonouders intrekken; dit gebeurde volgens u op initiatief van de ouders van uw man omdat ze niet wilden dat u en uw man nog thuis verbleven. U verklaart dat uw schoonouders hierop aandrongen en dat jullie naar hen luisterden (CGVS p. 9-10 & p. 12).

Als u gewezen wordt op deze toch verschillende versies aangaande de beslissing om bij uw schoonouders te verblijven, verklaart u 'dat heb ik u ook gezegd nu. Toen ik de poort opendeed. Ik zei hem nog 'of je gaat weg of je blijft zitten'. Zo heb ik het daarnet toch gezegd?' (CGVS p. 12).

Echter, met dit antwoord herhaalt u alleen maar één van beide versies van uw verklaringen, wat nooit een afdoende uitleg vormt voor een tegenstrijdigheid.

Op deze manier komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent bijkomend op de helling te staan.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst de Russische Federatie.

De **documenten** die u neerlegt veranderen hier niets aan.

De interne Russische paspoorten van u, uw dochter Z.M. en uw zoon U.M. en de geboorteaktes van uw dochter A.M. en uw zoon A.M. bevatten louter identiteitsgegevens van u en uw kinderen, maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen.

De twee convocaties op naam van uw man werden reeds eerder besproken.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere

Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw zoon U.M. (O.V. 7.648.059) – van wie blijkt dat hij wegens zijn medische en mentale situatie niet in staat is om gehoord te worden in het kader van zijn asielaanvraag (door u gestaafd door een Belgisch medisch attest, document 7) en over wie u verklaart dat hij zijn asielaanvraag volledig baseert op dezelfde elementen als de uwe (CGVS p. 6) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster vat haar verzoekschrift van 16 mei 2013 aan (zie p. 8-10) met "*Herhaling van de principes – Schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951*", waarin ze een theoretische uiteenzetting geeft en het UNHCR citeert, evenals de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Zij stelt vervolgens dat de commissaris-generaal (i) haar identiteit niet in twijfel trekt; (ii) niet op geldige wijze de door haar voorgehouden asielfeiten weerlegt; (iii) slechts steunt "*op zagezegde irregulariteiten op de twee voorgelegde convocaties*" zonder "*het minste objectieve element voor te leggen dat in staat stelt om te stellen dat de twee voorgelegde convocaties door de verzoekster, vals zouden zijn*"; (iv) op geen enkele manier rekening houdt met "*de informatie-elementen*" in het CEDOCA-document; (v) "*geen enkele precieze verwijzing*" doet naar de "*de pertinente bronnen*" die de commissaris-generaal gebruikt heeft om zijn beslissing te motiveren en zich enkel tevreden stelt met "*een summier overzicht van zekere elementen behouden in het CEDOCA-document*" zonder te verduidelijken welke "*informatie-elementen*" op haar van toepassing zouden zijn; (vi) niet weerlegt dat verzoekster het risico loopt op "*zware aantastingen*" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Verzoekster roept de schending in van de artikelen 48/3 § 5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van het principe van voordeel van de twijfel.

Zij hekelt tevens de *“gedeeltelijke en verkeerde lezing van de CEDOCA-documenten”*, de *“niet in overweging name van de informatie-elementen behouden in het CEDOCA-document over Afghanistan behouden in het administratief dossier”* (sic) (zie het verzoekschrift, p. 14) en het gebrek aan motivering van de weigering van de subsidiaire bescherming zoals in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal op geen enkele gemotiveerde wijze de gegronde vrees voor vervolging weerlegt. Zij benadrukt dat zij en haar zoon U.M., in geval van terugkeer naar Dagestan, het risico lopen het slachtoffer te worden *“van arbitraire aanhoudingen, vragen tot losgeld en, in dergelijk geval, van geëxecuteerd te worden”*.

Verzoekster citeert uit het CEDOCA-rapport en benadrukt dat, gelet op deze informatie, rekening moet worden gehouden met het feit dat verzoekster en haar zoon U.M., ingeval van terugkeer, opnieuw het slachtoffer kunnen worden van een arbitraire aanhouding door de leden van de Dagestaanse ordediensten.

Zij stelt aan te zullen tonen *“dat haar vertoog duidelijk, coherent en gedetailleerd is”*.

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de *“gegronde vrees tot vervolging”* en artikel 48/3 § 5 van de vreemdelingenwet en besluit dat de motivering van de bestreden beslissing niet voldoet aan de voorwaarden in dit artikel.

Volgens haar weerlegt de commissaris-generaal *“niet op geldige wijze dat bijzondere “karakteristieken” niet zouden zijn toegekend aan de verzoekster en aan leden van haar familie door de vervolgingsagent”*, noch dat verzoeksters echtgenoot zou zijn aangehouden door agenten, noch dat er sinds dan door de autoriteiten druk werd uitgeoefend op verzoekster om haar echtgenoot te kunnen terugvinden na zijn vrijlating. Zij is bijgevolg van oordeel dat de commissaris-generaal *“zich aldus heeft ontdaan van haar verplichting om de ingeroepen elementen door de verzoekster te onderzoeken”*.

Met betrekking tot de actuele situatie in Dagestan voor personen van Tsjetsjeense etnische origine, laat verzoekster gelden dat de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing *“niet alleen irrelevant is, maar bovendien totaal tegengesproken wordt door de documenten voorgelegd door het CGVS ter ondersteuning van de bestreden beslissing”*; zij verwijst dienaangaande naar paragrafen uit de informatie in het administratief dossier.

Verzoekster herhaalt kort haar verklaringen en benadrukt dat, rekening houdend met het CEDOCA-document, haar verklaringen *“perfect plausibel zijn en overeenkomen met de informatie gekend ter zake”*; zij geeft vervolgens dezelfde citaten uit het CEDOCA-rapport aangaande Dagestan.

Verzoekster verwijst nog naar de Proceduregids van UNHCR en besluit dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden en dat er in haar hoofde geenszins gesteld kan worden dat zij afdoende bescherming zou kunnen krijgen in haar land van herkomst.

Met betrekking tot de oorzaak van haar problemen verwijst verzoekster nogmaals naar de informatie in het CEDOCA-document omtrent de algemene situatie in Dagestan, alsook naar haar verklaringen. Volgens haar heeft zij, zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal duidelijk verklaard dat haar echtgenoot werd aangehouden bij een controlepost nadat hij met zijn taxi een passagier had vervoerd.

Verder acht verzoekster het *“totaal surrealistisch”* dat zij zich had moeten kunnen inlichten over deze passagier; volgens haar is het *“meer dan waarschijnlijk, dat de echtgenoot van de verzoekster de identiteit van de passagier waarvan sprake niet kende”* en wilde zij zich niet nog meer in de aandacht van de Dagestaanse ordediensten plaatsen door de identiteit van de passagier proberen te weten te komen.

Aangaande de convocaties meent verzoekster *“dat het simpele feit dat de verzoekster deze twee convocaties niet heeft voorgelegd tijdens het indienen van haar asielaanvraag, niet in staat stelt, voor zo ver, om te beschouwen dat deze twee documenten niet zouden uitgevaardigd zijn door een belangrijke instantie”*, gezien ze bij haar eerste asielaanvraag niet werd ondervraagd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekster hekelt het feit dat de commissaris-generaal in gebreke blijft enig document voor te leggen aangaande de vormvereisten van convocaties uitgereikt door de Russische Federatie en/of Dagestan. De informatie in het administratief dossier verwijst volgens haar enkel naar Ingoesjetji en Tsjetsjenië, maar bevat *“geen enkele indicatie/verwijzing met betrekking tot de document uitgereikt door de autoriteiten van Dagestan”*.

Wat de chronologie van de gebeurtenissen betreft, blijft de commissaris-generaal volgens verzoekster eveneens in gebreke *“van te verduidelijken op basis van welke objectieve informatie zij beschouwt dat de chronologie van deze feiten, zoals voorgesteld door de verzoekster, niet plausibel zou zijn”* (sic) zie het verzoekschrift, p. 25).

Zij kadert de gedragingen van de autoriteiten in haar land onder de *“psychologische druk”* die deze willen uitoefenen op de geviseerde personen; dienaangaande wijst zij op de informatie in het administratief dossier aangaande de heersende willekeur bij de veiligheidsdiensten van Dagestan.

Met betrekking tot de invaliditeitsvergoedingen ontvangen voor U.M., wijst verzoekster erop dat deze *“betaald werden door het lokaal pensioenfonds”* en dat de laatste uitkering in de maand april van 2012 ontvangen werd, *“zijnde minder dan twee maanden na het beginnen van de problemen van de verzoekster en van haar familie”*.

Aangaande de tegenstrijdige verklaringen omtrent het eerste bezoek van de autoriteiten op haar domicilie, wijst verzoekster erop zij dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken haar asielrelaas niet op een volledige, precieze en duidelijke manier kon weergeven, gezien haar asielrelaas *“volgens de informatie behouden op de vragenlijst van het CGVS, ontwikkeld worden tijdens de auditie door het CGVS”* (sic). Verzoekster merkt op dat haar verklaringen meer precies en vollediger uiteengezet zijn op het Commissariaat-generaal.

Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal zich in zijn beslissing beperkt tot een beoordeling van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet, doch geen motivatie uitwerkt op grond waarvan haar de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet wordt geweigerd.

Zij verwijst nogmaals naar dezelfde paragrafen uit de CEDOCA-informatie en meent dat hieruit duidelijk blijkt dat zij een risico loopt op *“foltering, zware psychologische druk en/of van vernederende of onmenselijke behandelingen”*.

Ten slotte geeft zij nog een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en besluit dat er een gebrek is aan een geldige en adequate motivering.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel de bestreden beslissing *“nietig te verklaren”*.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing *“nietig te verklaren”* en haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster onaannemelijke verklaringen aflegde over de oorzaak van haar problemen, namelijk omtrent de reden dat haar man werd meegenomen en beschuldigd van hulp aan rebellen.

Zo verklaarde verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de vasthouding van haar man te maken had met de passagier die hij had vervoerd (*"Hij vertelde dat hij na een klant op een controlepost aangehouden werd door gemaskerde mannen in camouflage uniform. Hij werd er ondervraagd over zijn passagier"*; zie "vragenlijst" van 30 januari 2013, vraag 3.5), terwijl zij op 28 februari 2013 op het Commissariaat-generaal verklaarde niet te weten waarom ze haar echtgenoot beschuldigen van hulp aan rebellen (zie het gehoorverslag, p. 9).

Op de vraag tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal waarom men haar echtgenoot beschuldigde van hulp aan rebellen, antwoordde verzoekster: *"Waarschijnlijk hadden ze een zondebok nodig. Weet ik veel waarom precies hij"* (zie het verhoorverslag, p. 9).

Gevraagd wordt waarom ze haar man dan zomaar uit zijn auto zouden halen, meenemen, slaan en beschuldigen van hulp aan rebellen, antwoordde zij dat zij het niet wist, dat ze dat gewoon deden en dat zij niet weet of daar enige reden of aanleiding toe was (zie het verhoorverslag, p. 9). Later nogmaals gevraagd naar een eventuele band tussen haar man en de rebellen, meer bepaald of er een bepaalde reden of aanleiding was waardoor haar man beschuldigd werd van hulp aan rebellen, antwoordde verzoekster nogmaals dat er geen enkele link of aanleiding was (zie het verhoorverslag, p. 15).

Waar verzoekster er in haar verzoekschrift op wijst dat zij, zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal, duidelijk verklaard dat haar echtgenoot werd aangehouden bij een controlepost nadat hij een passagier had vervoerd, ziet de Raad niet in hoe dit afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de vasthouding van haar man te maken had met de passagier die hij had vervoerd en dat hij zelfs over deze passagier werd ondervraagd, terwijl zij op het Commissariaat-generaal meermaals antwoordde dat er geen enkele aanleiding was voor de aanhouding van haar man.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Dat verzoekster dergelijke afwijkende verklaringen aflegde over hét incident dat de oorzaak was van al haar problemen, ondermijnt haar geloofwaardigheid.

Bovendien blijkt verzoekster niet te weten of die passagier iets met de rebellen te maken had en hebben zij en haar man ook niet geprobeerd meer te weten te komen over deze passagier, noch over de reden waarom hij meegenomen was geweest (zie het verhoorverslag, p. 11, 15).

De Raad wijst erop dat van verzoekster nochtans kan worden verwacht dat zij of haar echtgenoot ernstige pogingen ondernemen om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van hun asielrelaas waarvan ze geen kennis hebben. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De verklaring in het verzoekschrift *"dat de echtgenoot van de verzoekster de identiteit van de passagier waarvan sprake (meer dan waarschijnlijk) niet kende"* bevestigt diens onwetendheid, maar verklaart niet waarom hij of verzoekster zich hieromtrent niet geïnformeerd hebben.

De Raad ziet verder niet in hoe verzoekster zich meer in de aandacht van de Dagestaanse ordediensten zou hebben geplaatst door de identiteit van de passagier proberen te weten te komen, zoals ze beweert in haar verzoekschrift, aangezien zij ook op andere manieren zou kunnen informeren over de passagier. Verzoeksters onwetendheid en haar nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar vrees voor vervolging.

De Raad merkt verder nog een tegenstrijdigheid op tussen verzoeksters verklaringen bij de verschillende asielinstanties in verband met het eerste bezoek aan hun thuis door de militairen.

Zo verklaarde zij op de Dienst Vreemdelingenzaken: *"Enkele dagen later zag ik dat militairen naast ons huis stopten. Ik zei tegen mijn man dat hij via de achterdeur moest wegvluchten naar zijn ouders. Ze informeerden naar mijn man en lieten een convocatie achter. Mijn man bleef ondergedoken bij zijn ouders"* (zie "vragenlijst", vraag 3.5), terwijl zij op het Commissariaat-generaal vertelde dat zij een auto hoorde stoppen, dat er aan de poort werd geklopt, dat haar man op dat moment thuis was, maar dat zij

niets zei aan haar man, dat zij de poort wat opendeed en van een man in uniform te horen kreeg dat ze op zoek waren naar haar man, dat zij een convocatie kreeg nadat zij zei dat haar man in het ziekenhuis was en dat ze sinds dit bezoek niet meer thuis verbleven, maar bij haar schoonouders introkken, op initiatief van de ouders van haar man omdat ze niet wilden dat zij en haar man nog thuis verbleven (zie het gehoorverslag, p. 9-10, p. 12).

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

In haar verzoekschrift laat verzoekster gelden dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar asielrelaas niet op een volledige, precieze en duidelijke manier kon weergeven, gezien haar asielrelaas "*volgens de informatie behouden op de vragenlijst van het CGVS, ontwikkeld worden tijdens de auditie door het CGVS*" (sic). Verzoekster legt uit dat haar verklaringen daarom preciezer en vollediger uiteengezet werden op het Commissariaat-generaal.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat het verhoorverslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster in het Russisch werd voorgelezen wat zij vervolgens ondertekende waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Na het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoekster bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat zij evenwel naliët (zie "vragenlijst", vraag 3.8).

Het volstaat dan ook niet om achteraf te stellen dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar asielrelaas niet op een precieze en volledige manier kon weergeven. Verzoekster toont niet aan dat wat in de "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen, niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft.

Verzoeksters tegenstrijdige verklaringen over dergelijke kernelementen in haar asielrelaas -zijnde het eerste bezoek van de autoriteiten aan hun thuis in de zoektocht naar haar man-, keren zich ook tegen haar geloofwaardigheid.

Verder vindt de Raad verzoeksters verklaringen over de chronologie van de gebeurtenissen niet aannemelijk.

Zo verklaarde verzoekster dat haar echtgenoot op 5 maart 2012 aan een politiepost werd tegen gehouden en met een zak over zijn hoofd naar een onbekende plaats werd gebracht waar hij twee dagen werd ondervraagd en mishandeld op verdenking van hulp te hebben geboden aan rebellen (zie het gehoorverslag, p. 8, 9), dat op 14 maart 2012 militairen aan de poort van hun woning klopten, waarbij verzoekster hen antwoordt dat haar man in het ziekenhuis ligt en daarop een convocatie overhandigd krijgt waarin vermeld wordt dat haar man zich op 23 maart 2012 moet melden (zie het gehoorverslag, p. 10), dat zij op 22 maart 2012 aangesproken wordt waarbij gevraagd wordt waar haar man is en haar gezegd wordt: "*weet hij wel dat hij zich moet melden*" (zie het verhoorverslag, p. 13) en dat de militairen op 3 april 2012 nogmaals thuis langskomen, vragen naar haar man en een tweede convocatie afgeven (zie het verhoorverslag, p. 12).

De Raad vindt het echter niet aannemelijk dat de autoriteiten -die verzoeksters man verdachten van hulp aan rebellen, hem daartoe twee dagen vasthielden en folterden- zomaar zouden voortgaan op de (valse) verklaringen van familieleden bij het op zoek gaan naar de verdachte in kwestie en zelfs niet vragen in welk ziekenhuis hij zich dan wel zou bevinden, zeker gelet op de algemene context in het land van herkomst, waarbij de autoriteiten zich bijzonder hard opstellen tegen elke vorm van rebellie en verzet of tegen wie daarbij betrokken zou zijn.

Het is evenmin geloofwaardig dat de autoriteiten op 22 maart 2012, nog vóór de datum van oproeping -zijnde 23 maart 2012-, zouden zijn langskomen gezien ze op dat moment nog niet konden weten dat haar man 's anderendaags niet zou opdagen.

In haar verzoekschrift kadert verzoekster de gedragingen van de autoriteiten onder de "*psychologische druk*" die ze willen uitoefenen op de betrokken personen; dienaangaande wijst zij op de informatie in het administratief dossier aangaande de heersende willekeur bij de veiligheidsdiensten van Dagestan.

De Raad ziet echter niet in hoe het willen uitoefenen van "*psychologische druk*" en de sterke willekeur die heerst bij de veiligheidsdiensten van Dagestan kan verklaren dat in casu (i) de autoriteiten zonder meer voortgingen op de (valse) verklaringen van familieleden bij het op zoek gaan naar verzoeksters man en zelfs niet vragen in welk ziekenhuis hij zich zou bevinden; (ii) de autoriteiten reeds op 22 maart 2012 zouden langskomen om zich ervan te vergewissen waarom hij zich niet zou komen melden de dag nadien.

Deze vaststellingen keren zich bijgevolg tegen de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

De Raad stelt vervolgens nog vast dat verzoeksters zoon U.M. sinds zijn zevende of achtste leeftijdjaar een invaliditeitsuitkering kreeg uitbetaald door het pensioenfonds vanwege zijn handicap en dat verzoekster deze steun tot en met hun vertrek uit Dagestan, in april 2012 ontving (zie het verhoorverslag, p. 5-6).

De verklaring van verzoekster dat de autoriteiten haar en haar familie vervolgen omwille van het feit dat haar man een -vermeende- rebel zou zijn, is echter niet verzoenbaar met de vaststelling dat de autoriteiten diezelfde familie financieel zouden blijven steunen in de vorm van een uitkering aan diens zoon nadat ze reeds actief naar betrokkene op zoek waren gegaan.

De bewering in het verzoekschrift dat deze uitkering *“betaald werden door het lokaal pensioenfonds”* en dat de laatste uitkering in de maand april van 2012 ontvangen werd, *“zijnde minder dan twee maanden na het beginnen van de problemen van de verzoekster en van haar familie”*, doet hieraan geen afbreuk.

Met betrekking tot de op het Commissariaat-generaal neergelegde convocaties op naam van haar man, wordt vastgesteld dat deze vormelijke gebreken vertonen.

Zo ontbreekt op de convocatie van 23 maart 2012 een officiële hoofding van de instantie die ze uitgaf en de datum van uitgifte van de convocatie zelf. Het jaar van de datum van oproeping is voorgedrukt als ‘2011’ en later in handschrift aangepast naar ‘2012’. In welke hoedanigheid de man van verzoekster wordt opgeroepen wordt niet vermeld en de invulvakken voor de verdere oproepingsmodaliteiten blijven door elkaar te staan.

Op de convocatie van 3 april 2012 staat het adres van haar man niet vermeld, evenmin als (op de hiertoe voorziene plaats) de naam, rang en/of functie van de persoon bij wie hij zou hebben moeten verschijnen. Ook hier staan de oproepingsmodaliteiten door elkaar.

Op beide convocaties ontbreekt bovendien ook informatie over de afleveringswijze of de naam en handtekening van wie deze convocaties in ontvangst nam; nochtans had verzoekster verklaard dat zowel zij als haar schoonvader ze persoonlijk overhandigd kregen (zie het verhoorverslag, p. 10).

Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties -respectievelijk MVD en ROVD van Khasavyurt-.

Het verweer van verzoekster dat de veronderstelling dat de afgeleverde stukken door de autoriteiten, conform dienen te zijn aan extreem strikte normen, niet gesteund is op documenten, wordt niet aanvaard.

Er mag inderdaad van uitgegaan worden dat stukken, met name oproepingen die van officiële autoriteiten uitgaan, bepaalde essentiële vermeldingen bevatten, als de naam van de uitreikende instantie, de datum van uitreiking; en het jaar van de datum van oproeping -zijnde 2012- correct in machineschrift wordt vermeld, in plaats van de met de hand verbeterde, origineel in machineschrift vermelde datum “2011”. Ook de vaststelling dat de invulvlakken van de oproepingsmodaliteiten door elkaar staan en het ontbreken van gegevens over de afleveringswijze, verzet er zich tegen deze stukken als authentiek aan te nemen.

Ook blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier werd toegevoegd dat documenten in de Russische Federatie en de noordelijke Kaukasus gemakkelijk kunnen worden gekocht.

Daarenboven wordt vastgesteld dat verzoekster deze stukken -gedateerd 23 maart en 3 april 2012-, pas voor het eerst voor aan de Belgische asielinstanties voorlegde tijdens haar verhoor op 28 februari 2013 op het Commissariaat-generaal, en niet bij haar eerste asielaanvraag op 19 juni 2012 of haar tweede asielaanvraag op 28 januari 2013, niettegenstaande zij verklaarde dat zij deze convocaties bij zich had toen zij uit Dagestan vertrok eind 21 april 2012.

Verzoekster legt uit (zie het verzoekschrift, p. 23) dat *“het simpele feit dat de verzoekster deze twee convocaties niet heeft voorgelegd tijdens het indienen van haar asielaanvraag, stelt niet in staat, voor zo ver, om te beschouwen dat deze twee documenten niet zouden uitgevaardigd zijn door een belangrijke instantie”* (sic).

De Raad is van oordeel dat gezien verzoekster deze convocatie in bezit had bij haar aankomst in het Rijk, in alle redelijkheid van haar verwacht kon worden dat zij deze zou voorleggen op het ogenblik van haar asielaanvraag gezien deze stukken direct verband hielden met de voorgehouden problemen van haar man.

Haar verklaring op 28 februari 2013 dat zij niet zou weten dat zij ze moest tonen bij haar asielaanvraag en *“dat zij niet wist dat ze dat nodig hadden”* (zie het verhoorverslag, p. 13), wordt niet aangenomen.

Het laattijdig overleggen van bedoelde stukken, doet ook afbreuk aan de waarachtigheid ervan.

De Raad herinnert er ook aan dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift meermaals citeert uit de informatie in het administratief dossier over Dagestan en meent dat haar verklaringen *“perfect plausibel zijn en overeenkomen met de informatie gekend ter zake”*, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan, blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Verzoeksters stelling in haar verzoekschrift dat de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing *“niet alleen irrelevant is, maar bovendien totaal tegengesproken wordt door de documenten voorgelegd door het CGVS ter ondersteuning van de bestreden beslissing”*, waarbij ze verwijst naar bepaalde paragrafen uit de informatie in het administratief dossier, plaatst bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht.

De Raad besluit dan ook dat de enkele Tsjetsjeense origine niet kan volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie, Dagestan: Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2013”* van 28 februari 2013 -toegevoegd aan het administratief dossier-, stelt de Raad immers vast dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quon non in casu.

De citaten uit deze informatie in het verzoekschrift tonen niet aan dat de informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekster nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE